

J. E. Bogomil:

Nekaj spominov.

Obiskal sem nekoč bolehnega gospoda Mihaela Bulovca, velikega prijatelja slovenske mladine. Iz njegove sobe sem tedaj zaslišal tuj, neznan mi glas. In vmes prijazno smejanje gospoda Bulovca. V veži sem poprašal sestro gospoda Bulovca, kako je kaj z gospodovim zdravjem.

»O, danes je pa prav vesel. Obisk ima.«

»Bom znabiti jaz kaj ta obisk motil? Bom pa rajši pozneje prišel.«

»O le kar vstopite; prav nič ne boste motili.«

»Če res ne bom.«

»Prav nič! Gospod kanonik Kržič so pri njem; saj vem, da jih poznate.«

Poznal sem gospoda in vendar ga nisem poznal. Čudno — kaj? Pa vam takoj razvozljam to uganko.

Ko sem hodil doma v ljudsko šolo, tedaj sem dobil prvo knjigo iz šolske knjižnice »Zgledi bogoljubnih otrok«, spisal Anton Kržič. Še danes se spominjam, kako sem bil ponosen, ko sem bral v tisti knjižici življenjepis neke Jerice Jugovic, ki je bila doma nekje blizu mojega rojstnega kraja. Kržičevega »Angelčka« sem dobil pa parkrat od matere v dar, ko sem prinesel domov dobro izpričevalo. V poznejših letih sem pa s posebnim veseljem prebiral Kržičevo knjigo »Osmero blagrov«, ki jo je izdala družba sv. Mohorja.

Nekaj let kesneje sem vstopil pri gospodu profesorju Kržiču v službo. Pomagal sem gojiti njegov »Vrtec« in njegovemu »Angelčku« sem povedal to in ono iz življenja naših malih. »Angelček« je pa potem to povedal naprej pridnim otrokom širom naše domovine. Služil sem gospodu tako že precej let, a poznal sem ga vendarle samo iz knjig, osebno se pa še nisva videla.

Danes naj torej prvič stopim predenj. Ali bi, ali ne bi? Malo boječe sem potrkal in še bolj boječe vstopil, kakor sluga pred svojega gospodarja, kakor učenec pred učitelja.

Podala sva si roki in povedala drug drugemu, kdo sva.

»Ravnoprav, da pridete,« mi reče gospod kanonik, »saj sem vas že tako mislil obiskati. Sedaj ste mi pa sami padli v roke. Ravnoprav, ravnoprav.«

Oba sva se potem lotila gospoda Bulovca. Z neprisiljeno šaljivostjo in z mladeniško živahnostjo ga je obdelaval gospod kanonik. Gospod Bulovec ga je pa poslušal z vidno zadovoljnostjo. Malo je manjkalo, da ni bil popolnoma zdrav, tako ga je pokrepčal ta obisk.

»Vas moram pa malo pokregati,« dé potem gospod kanonik meni. Vedel sem takoj, zakaj. Skoro bi se bil ustrašil teh besedi, ali okrog kanonikovih usten je zaplaval takoj dobrohoten nasmeh. Prepodil mi je ves strah. Saj veste, da ni dobro kregan biti. Gospodje uredniki si pa laste že od nekdaj pravico, da smejo svoje pomočnike ali sotrudnike pohvaliti, če to zaslužijo, pa tudi pokregati, če jim prav ne delajo.

»Včasih ste mi že kaj napisali za naše male. Ali se še spominjate? Sedaj ste se pa malo polenili. Nič več ne dobim od vas. To mi ni všeč.«

Ta grda lenoba! Začel sem jo opravičevati.

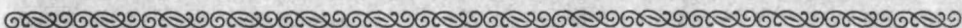
»Saj imate, gospod urednik, gotovo dovolj gradiva in moje slabe krame ne pogrešate tako zelo.«

»O, tudi uredniki nimamo vedno dobre letine. Le potrudite se, pa pero v roko, pa napišite zopet kaj za naša lista. Jaz in mladina vam bomo hvaležni.«

In začel mi je gospod prigovarjati in toliko časa mi je prigovarjal, da sem obljubil poboljšanje.

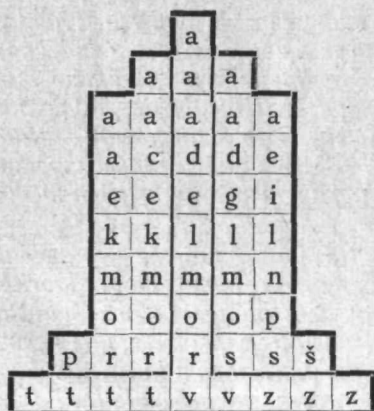
Veliko sva potem še govorila. Razvnel se je, dobri mož, pa govoril je, in vsaka njegova beseda je bila žar ljubezni do mladine. Zares pravi oče, ki skrbi za mladine časno in večno srečo, ki ji reže obilico duhovnega kruha, ki ji pa ne pozabi, deliti ji v »Ljudski kuhinji« vsakdanjega kruha in kar še spada poleg. Sam dober in skrben vzgojitelj slovenske mladine, skrbi pa tudi za nadaljnje dobre vzgojitelje v »Pripravniskem domu«!

Kaj pa ti, slovenska mladina? Ali boš povračevala njegovo ljubezen do tebe s hvaležnostjo? Ohrani njegovo ime vedno v blagem spominu!

J. E. B.

Obelisk.

Sestavite iz teh črk sledeče.

1. soglasnik, 2. sladčica, 3. kraj, kjer je veliko hiš, 4. dragocena kovina, 5. moško krstno ime, 6. žensko krstno ime, 7. veselje vojakov, 8. žalost vojakov, 9. beró radi pridni otroci. V srednji vrsti dobite ime priljubljenega vladarja, zadnja vrsta pa pove, čigav je ta vladar.

Drobiž.

Primere za hitrost. Pešec prehodi v eni sekundi 1 meter pota; konj, korakoma idoč, v sekundi 1-2 metra; človek,

prav hitro korakajoč, prehodi v eni sekundi 2 metra pota; a konj v diru 3 in pol metra. Parobrod na morju prevozi v sekundi 10 metrov, drsalec na ledu 12 metrov. Tovorni vlak prevozi v sekundi 12 metrov, poštni vlak pa 18 metrov; golob listonoša preleti v sekundi 18 metrov. Kolesar pri dirki prevozi v sekundi 20 metrov, a brzovlak prevozi 26 metrov; lastavica preleti v sekundi 45 metrov, zvok ali glas 330 metrov, krogla iz puške 430 metrov, topova krogla 450 metrov, svetloba 300.000 metrov, a elektrika preleti v eni sekundi celo 400.000 metrov. »Straža«.

Najstarejše drevo na svetu ima baje Mehika. To najstarejše drevo je cipresa. Mestece Santa Morta de Tulla, kjer raste, je na to drevo jako ponosno. Najprvi je pisal o tem drevesu Aleksander pl. Humboldt, ki ga je videl leta 1803. Pravi, da je merilo v premeru 36 metrov, o visokosti pa ne govori nič. Koliko je ta orjaška cipresa v resnici stara, je težko dognati. Trdi se pa, da 4000 do 6000 let. Ta visoka starost pa se cipresi nič kaj ne pozna. Da bi v rasti pešala, ni videti na njej. Tablico, ki jo